

[C. J. F. Sven.]

Folkeparti, først i Landstinget og siden, i 1924, her i dette høje Ting, idet vi gjorde gældende, at man overfor Bankloven, der utvivlsomt er en meget vigtig Lov for hele Samfundslivet, ogsaa maatte gøre Arbejdet til Bunds, at man derfor efter vor Mening burde lade en rent sagkyndig Kommission, der ikke var alt for stærkt behæftet med parlamentarisk og departementalt Islæt, faa Lejlighed til grundigt at gennemgaa hele Sagen.

Dette er altsaa nu sket, og jeg skal straks paa Forhaand erklære for mit Partis Vedkommende, at det Resultat, denne Kommission er kommet til, og som nu ligger paa Tingets Bord, i det store og hele vil kunne paaregne vor Støtte. Vi er naturligvis ikke i alle Enkeltheder enige i de enkelte Paragraffer, men det vil forhaabentlig lykkes at naa til Enighed, naar der blot fra Regeringspartiernes Side vises nogen Imødekommenhed, og denne Imødekommenhed haaber jeg da vil vise sig under Sagens videre Gang.

I sin Forelæggelsestale fremsatte den højtærede Handelsminister en enkelt Bemærkning, som jeg fuldt ud kan slutte mig til, og som jeg gerne vil have Lov til at understrege, ogsaa af Hensyn til de Udtalelser Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, i Dag fremsatte. Den højtærede Minister sagde, at selvfølgelig kan en Banklov ikke fritage et Land for svære økonomiske Rystelser eller Banksammenbrud. Se, det gør man vel i at skrive sig bag Øret. Hvor indgaaende man end i en Banklov opsætter de forskellige Regler for Bankernes Virksomhed, saa gives der dog ikke herigennem et sikkert virkende Middel til under alle Omstændigheder at undgaa svære økonomiske Rystelser eller Banksammenbrud; det maa man have for Øje.

Naar den højtærede Minister, efter at have erkendt dette, fortsatte med at sige, at Samfundet paa den anden Side, som Følge af Bankernes store Betydning for Samfundslivet, havde en Ret og en Pligt til at have et vist Indseende og en vis Kontrol med den Maade, hvorpaa disse drev deres Virksomhed, saa kan jeg ogsaa fuldt ud tiltræde denne Udtalelse. Blot vil jeg understrege, at det naturligvis gælder om, at man samtidig med at sikre Samfundet, saa vidt det er muligt, ikke hemmer Bankerne i deres naturlige og forsvarlige Virkemaade i Samfundet til dettes Interesse.

Maa jeg her indskyde denne mere al-

mindelige Bemærkning, at jeg noget maa beklage, at man ikke fra den højtærede Handelsministers eller fra hans Ministeriums Side har gjort noget for, at Bankloven kom i en mere klar Overensstemmelse med Aktieselskabsloven, saaledes som denne er forelagt her i Tinget. Der er adskillige Punkter, hvor de to Lovforslag direkte strider mod hinanden. Jeg ved godt, at i Handelsministeriet har man, ikke mindst i den seneste Tid, haft travlt med mange Ting, baade den ene og den anden, men jeg synes jo nok, man kunde have gjort sig den Ulejlighed at gennemarbejde de to Lovforslag.

Maa jeg nævne en enkelt Ting. Efter Banklovforslaget er det tilladt en Bank at erhverve 10 pCt. af sine egne Aktier, men i det forelagte Forslag til Lov om Aktieselskaber staar der udtrykkelig i § 39, at et Aktieselskab maa overhovedet ikke erhverve egne Aktier. Hvad skal man nu tro? Er det Bankloven, eller er det Aktieselskabsloven, der gælder? Den højtærede Handelsminister vil maaske sige: Det er selvfølgelig Bankloven. Nuvel, maa jeg da tillade mig at spørge, hvorledes der saa i § 1 i Bankloven kan staa, at

„ethvert Selskab, i hvilket ingen af Deltagerne hæfter personlig for Selskabets Forpligtelser, og som driver Bankvirksomhed, skal foruden at fyldestgøre de ved Lov om Aktieselskaber fastsatte Bestemmelser tillige være undergivet de i nærværende Lov indeholdte Forskrifter.“

Altsaa, enten maa den ene Lov gælde eller den anden Lov, men de kan ikke gælde samtidig, naar de er saa vidt forskellige.

Men dette er for øvrigt ikke det eneste Punkt, der er ogsaa andre; der er Spørgsmaalet om, hvor meget Udbytte man kan give, der er Spørgsmaalet om, hvor meget der skal henlægges til de forskellige Fonds og lignende, der er saadan et Spørgsmaal som, om man i de første Regnskabsaar, og for saa vidt der ikke er en vis Reservefond, maa give mere eller mindre i Tantième. Der staar i nærværende Lovforslag, at man under visse Forudsætninger højest maa give 2 pCt. i Tantième til Direktion og Bestyrelse, i det andet Lovforslag staar der blot, at man ikke maa give mere end de 2 pCt. i Tantième, altsaa der gælder det ikke blot Tantième til Direktion og Bestyrelse, men Tantième til alle, der er ansat i Selskabet. Det vil jo blive lidt vanskeligt at hitte ud af, hvilke Regler der egentlig skal følges, og derfor maa det være en Opgave for det Udvalg, der bliver nedsat her i Tinget, at gøre det Arbejde, som jeg mener Handelsministeriet